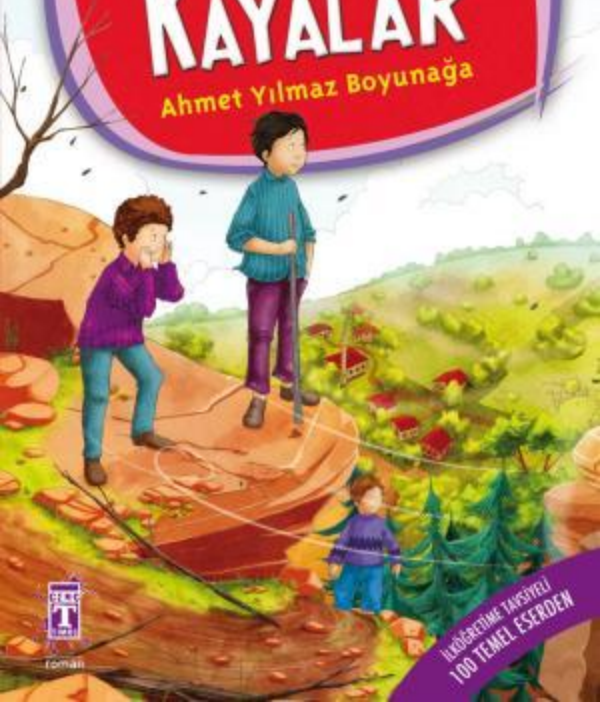

YANKILI KAYALAR

Ahmet Yılmaz Boyunağa

Tomran

İLKÖĞRETİME TAVSİYELİ
100 TEMEL ESERDEN

YANKILI KAYALAR

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Şebnem Kanoğlu
Kapak Resmi Derya Işık Özbay
Resimleyen Uğur Köse
Kapak Tasarım Sefer Koçan

61. Baskı Mart 2019
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-975-263-207-3

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Mega Basım
Sertifika No 44452
Adres Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul
Tel (0212) 412 17 00

TİMAŞ YAYINLARI / 1286

+11 ROMAN / 1

Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2005 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

TATLI GÜNLER

Ben, Doğu Anadolu'nun bir dağ köyünde doğdum. Köyümüz başı karlı ve dumanlı bir dağın eteklerindedir. Kışlarımız hep karlı geçer; kısa süren yazımıza da doyum olmaz. Bizler yazı sabırsızlıkla bekleriz; çünkü hepimiz yaza, o tatlı sığağa hasretiz. Hele biz çocuklar! Yaz aylarında, kışın birikmiş olan enerjimizi, yüksek kayaların tepesinde ya da aşağıdaki ovada akan çayda harcarız. Korkunç kayalıklar, bizim oyun yerlerimizdir. Bazen keçiler gibi dağa tırmanır, yankı yapan kayalara sesleniriz:

– Heyyyy! Sen kimsin? Cevap versene!...

Seslerimiz değişmiş, korkunçlaşmış, karışmış ve tanınmaz hâlde uğuldayarak geri döner:

– Heyyyy! Heyyyyyy!... Sen kimsin? Kimsiii-
in? Kimsiiin? Cevap... Vap... Vap... Verseneeee!
Seneee! Seneeeee!

Uğultu böylece sürer gider. Biz ürkeriz. Bazen de
kahkahadan kırılırız. Sonra yine devam ederiz:

– Ben Dağlar Padişahıyım!...

– ...dağlar padişahıyım; hıyım!... hıyım!...
hıyım!...

6

Dağımızda karanlık ağızlı, korkunç bir mağara da
vardır. Bazı günler bu mağaranın içine girer, giderek
koyulaşan karanlıkta biraz ilerler, sonra da korka-
rak, çığlık çığığa geri kaçarız. Bu mağarada define
olduğunu hayal ederiz. Çay kıyısında ayaklarımızı
suya sokar, birbirimize bulduğumuz defineyle neler
yapacağımızı anlatırız. Köyümüze daha büyük bir
okul, cami ve rahatça yürünebilecek bir köprü, fakir
hastaların bedava bakılacakları bir hastane yaptırır;
altınların bir kısmını fakir fukaraya dağıtırız. Anamı-
za, babamıza ve yakınlarımıza da bir sürü hediye
alırız...

Kırlara ve oyunlara doyamaz, akşamları sofraya
başında yorgunluktan uyuyakalır; genellikle kucakta
yatağa taşındığımızın farkına bile varmayız. Top-
rak ve hayvancılık işlerinde ailelerimize yardımcı
olduğumuz zamanların dışında, doyamadığımız yaz
günlerimiz hep böyle geçer.

Babam inşaat işçisidir. Yazları ilçeye giderek çalışır; kışın iş olmadığı için evde oturur, genellikle yazın kazandığı para ile geçiniriz. O iri yarı, bıyıklı, yiğit bir adamdır. Herkesin yardımına koşan çok ama çok iyi bir insandır. Köyümüzde onu sevmeyen bir tek kişi bile yoktur. İlçeden eve gelirken bize şekerler, helvalar, köyümüzde olmayan yiyecekler getirir. Onun gelmesini sabırsızlıkla beklerim. Tabi yalnız getirdiği yiyecekler için değil, onu çok sevip özlediğimden...

Anam da çok iyi kalpli, şefkatli, güler yüzlü ve tatlı sözlüdür. Yalnız bize karşı değil, herkese karşı böyledir. Bir komşumuzu hasta görmesin. Hemen eve koşar, alelacele duvardaki çividen indirdiği tavayı ocağın üzerine yerleştirir, bol yağlı bir çorba hazırlar. Bunu bakır tasa doldurarak, sıcak sıcak hasta komşumuza yollar.

Anamın elinden her iş gelir. Komşumuz Kezban nine, onun için: “Çok becerikli taze!” der. Anam ineklerimizi sağar, peynirimizi, yağımızı ve yoğurdumuzu yapar. Tavuklarımızı kuluçkaya yatırır.

Babamın kerpiçten yaptığı, üç göz odalı bir evde otururuz. İki ineğimiz ve on beş-yirmi tavuğumuz var. Tavuklarımız evimizin bitişiğindeki ahırın etrafında dolaşır, yem ararlar. Bahçemizin ortasındaki şirin kuyumuz, neşeli çıkrık sesleriyle çevresine hayat saçar.

Baharda, civcivler bahçemize başka bir hava getirir. Öteye beriye koşuşan sarı, beyaz ve kara civcivleri, kardeşim Hatice ile pay ederiz:

– Şu beyaz ile şu kınalı benim!

– Hayıııııııııı! Benim!

Üç yaşındaki kardeşim, henüz bazı harfleri söyleyemez. Bu yüzden bazen ne söylediğini anlayamayız. Böyle durumlarda anlaşmamıza onun her söylediğini hemen anlayan annem yardımcı olur.

8

Sahi söylemeyi unuttum; benim adım Mehmet. Kara Mehmet de derler bana. On bir yaşındayım. Dördüncü sınıfa gidiyorum. Okumayı çok severim. Öğretmenimin verdiği ve Ankara'daki bir kardeş okulun gönderdiği bütün çocuk kitaplarını zevkle okudum. Anam da babam da okula gidememişler. Bu yüzden ödünç aldığım kitapları onlara da okumamı isterler. Ben okurken onlar da merakla dinlerler. Kemalettin Tuğcu'nun kitaplarını, *Define Adası'nı*, *Çalınan Taç'ı*, *Seksen Günde Dünya Turu'nu* çok sevdiler. Babam, akşamları kar yağarken: "Haydi bakalım Mehmet! Oku kaldığımız yerden!" deyince bir gece evvel bıraktığımız yerden kitaba devam ederiz. Dışarıda rüzgâr uğuldayarak ve küçük evimizi sarsarak eserken köpek ulumaları duyulur, ocağın üstündeki çaydanlık fokurdarken ben okurum. Onlar da bütün dikkatleriyle beni dinlerler. Bazen babam kitaplardaki kötü kişilere kızır, söylenir.

YANKILI KAYALAR

Anam da acıklı yerlerde ağlar; ama bize belli etmek istemez. Başörtüsünün ucuyla gizlice göz yaşlarını siler. Ördüğü kazaktan başını kaldırmaz. Babam kitabı uzandığı sedirde dinler. Kitabımız güzel bir şekilde bitince rahat bir nefes alırlar. Sanki olay kendi başlarından geçmiş gibi sevinirler.

Anam çok güzel bazlama açar. Babam doyamaz onun yaptığı bazlamalara. Neşe içinde karnımızı doyururken, yoksulları da aç bırakmaması için yüce Allah'a dua ederiz hep birlikte.

HASTALIK

Bir gün anam çok hastalandı. Köyümüzün kadınları evimize geldiler, gittiler. Hastalığının üçüncü günü, babama:

– Hasan bu böyle olmayacak! Doktor gerek, dediler.

Babam öğle namazını kıldıktan sonra, kasabadan doktor getirmek için evden çıktı. Kar yağıyordu. Hatice ile pencereden babamızın gidişine baktık. Karlara bata çıka ilerliyordu. Bahçemizden çıkarırken arkasını döndü, bize baktı. Ben burnumu cama yapıştırmıştım. “Güle güle” diyerek babacığıma el salladım. Güldü. O da bana el salladı. Kardeşim de ona öpücük yolladı.

Babamızı bu son görüşümüz oldu. O akşam ve ertesi gün babam dönmedi. Anam iki gün sonra iyileşmeye başladı. Babamı çok merak ediyorduk. Köyümüzün bütün erkekleri yollara düştüler. Kasabaya gidip aramışlar, ama babam kasabaya gitmemiş. Etrafta: “Canavarlar!” lafı dolaşmaya başladı. Köyümüzde, kurda canavar derler. Anam üzüntüden deliye döndü. O da erkeklerle aramaya gitmek istedi. Fakat onu yanlarında götürmediler. Anam hıçkırıkla hıçkırık ağlıyordu. Ona baktıkça kardeşimle ben de ağlıyorduk. Evimize büyük bir üzüntü çökmüştü.

Kar günlerce yağdı. Anam, kardeşim ve ben heyecanla hep onu bekledik. Gece bir ses duyulsa veya kapı çalınsa, anam:

– Babanız geldi, diyerek kapıya koşuyordu.

Ben de ders sırasında sınıf kapısının açılarak, babamın gelişinin müjdelenmesini bekliyordum. Babamı öyle kucaklayacaktım ki... Bir daha onu hiç ama hiç bırakmayacaktım. Doktor getirmek gerekirse, ben giderdim kasabaya. Onu artık çalıştırmayacaktım da, ben çalışacaktım. Kuvvetliydim. Taş da taşıyabilirdim; mala¹ da kullanabilirdim. Babam çalışırken onun işini öğrenmişim nasıl olsa...

1 Mala: Harç sürmekte kullanılan duvarcı aracı.